

Uroš Petrović

Bajke

Prvih sedam

Ilustrovaó Aleksandar Zolotić

■ Laguna ■

Copyright © 2022, Uroš Petrović
Copyright © 2022 ovog izdanja, LAGUNA

Bajke

Prvih sedam

Sadržaj

Belina	9
Ava i kiša	27
Gospodar svitaca	45
Veveričina čudna navika	63
Lirin glas	81
Mali žongler	99
Devojčica sa trubom	117

Belina

Severnom ledenom okeanu rodilo se mladunče belog kita, a mati ga je nazvala zviždukom koji je zvučao otprilike kao Fju. Dobro je pazila na njega, znajući da bi ga svako odvajanje izložilo velikim opasnostima plavog beskraja. Tako su njih dvoje veselo ronili od mračnih dubina do uvala sa plovećim santama leda, izlazeći na površinu samo da udahnu reski vazduh severa.

Baš u jednom od uskih dugačkih zaliva dogodi im se nešto strašno – opkoli ih jato orki, kitova ubica. Voda se uskomeša. Grabljivci su kidisali sa svih strana. Tada Fjuova mati naglo zaroni ispod svog mladunčeta i mekim čelom ga snažno odbaci nagore. Iznenadjeni mališa izlete iz vode i pade na obalu prekrivenu dubokim snegom.

Ustalasana voda se ubrzo umiri. Nastalu tišinu narušavali su samo nemušto oglašavanje malog kita i udaljeni zov gladnih belih medveda. Fju je bio uplašen. Pokušavao je da dozove majku, ne sluteći da bi njegovi zvižduci mogli da privuku i nekoga kome poziv nije upućen.

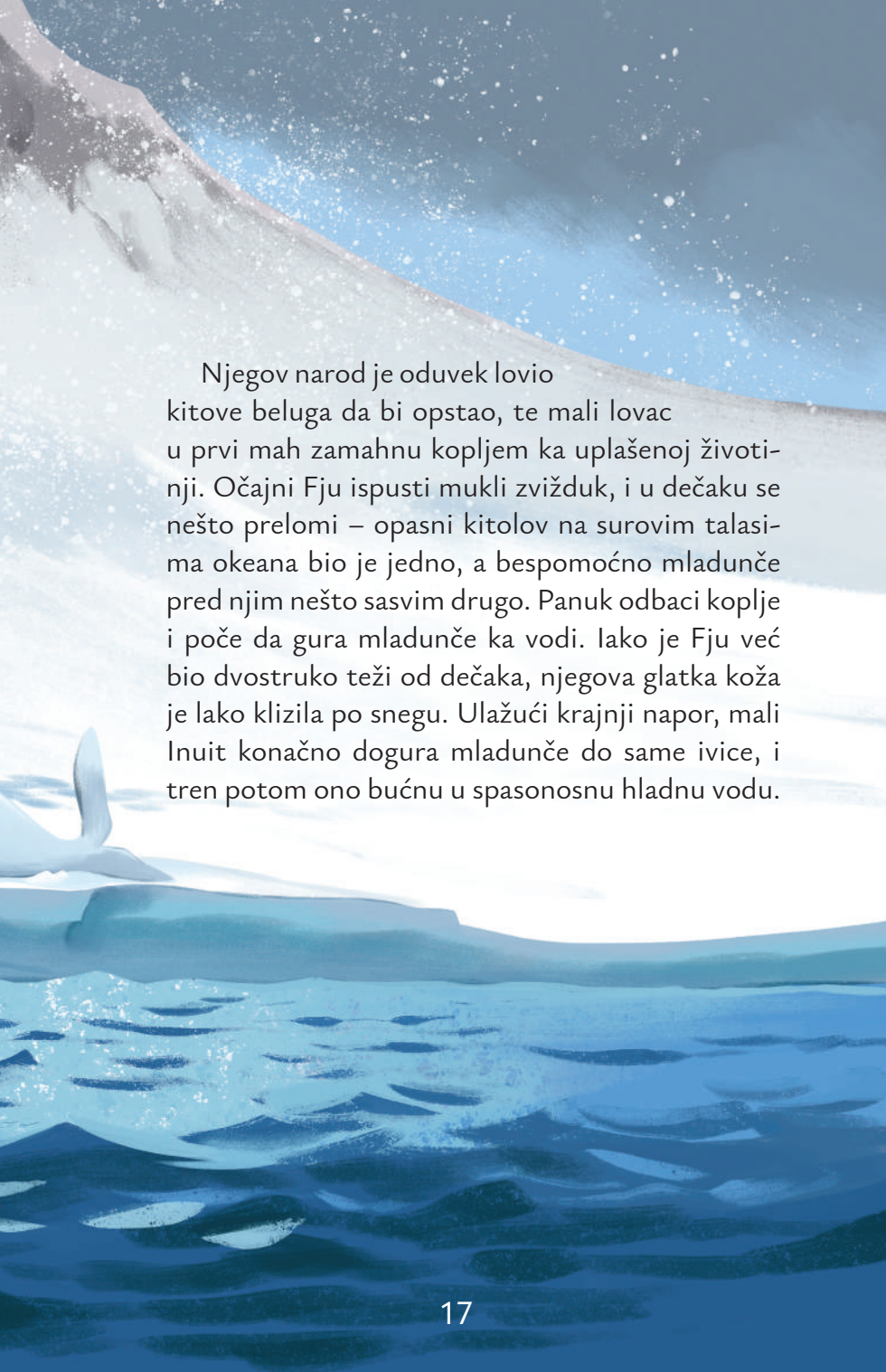
I zaista, jedno biće ogrnuto gustim krznom oprezno se šunjalo ka nasukanom mališi. Bio je to Panuk, dečak čije ime na jeziku naroda Inuita znači „ostrvo“. Nosio je oštro koplje sa reckastim vrhom i torbu od medveđeg krzna.

„Otkud ti tu?“, reče iznenađeno
kada vide malog kita usred snega.

Njegov narod je oduvek lovio kitove beluga da bi opstao, te mali lovac u prvi mah zamahnu kopljem ka uplašenoj životinji. Očajni Fju ispusti mukli zvižduk, i u dečaku se nešto prelomi – opasni kitolov na surovim talasima okeana bio je jedno, a bespomoćno mladunče pred njim nešto sasvim drugo. Panuk odbaci koplje i poče da gura mladunče ka vodi. Iako je Fju već bio dvostruko teži od dečaka, njegova glatka koža je lako klizila po snegu. Ulažući krajnji napor, mali Inuit konačno dogura mladunče do same ivice, i tren potom ono bućnu u spasonosnu hladnu vodu.

„Pazi se grabljivaca, ali čuvaj se i mene ako se bude-
mo sreli kao odrasli!“, doviknu mu zadihani dečak.

Mali kit zaroni u veliko plavetnilo. Gladan i upla-
šen, brzo je gubio snagu. Tada se nad njim nadvi
velika senka. Bila je to odrasla, moćna životinja –
njegova mati. Ipak je uspjela da umakne orkama! Bili
su presrećni što su opet zajedno. Čim ga je nahrani-
la, Fju živnu i opet postaje ono veselo i radoznavo
mladunče kao pre.

Dečak Panuk nikada nikome nije pričao o svom susretu sa Fjuom. Znao je da bi ga odrasli prekorili što je ostao bez lakog ulova u njihovim surovim životnim uslovima. Ipak, nimalo se nije kajao zbog svog čina. Osećao je da bi ga savest morila da je postupio drugačije.

Mnogo godina kasnije dogodi se nešto što je ušlo u mitove i legende Severa, što se i danas prepričava kraj toplih ognjišta unutar iglua, inuitskih kuća od leda. Naime, jednom je moćni lovac Panuk, slomivši koplje, razbesneo ogromnog belog medveda.